

Filmrecensie de Volkskrant ★★★ The Saltpath

‘The Salt Path’, naar de literaire hit van Raynor Winn, wordt vooral gedragen door Gillian Anderson en Jason Isaacs

Het beeld van twee strompelende vijftigers in de wonderschone Engelse natuur spreekt op papier mogelijk wat meer tot de verbeelding.

Jason Isaacs en Gillian Anderson in ‘The Salt Path’ van Marianne Elliott.

Ze gaan niet zomaar even wandelen, dat merk je meteen wanneer vijftigers Raynor en Moth Winn in de bus onderweg naar het beginpunt van hun route met elkaar beginnen te praten. Zij speelt de geruststellende rol. De twijfel is vooral zijn lijf binnengeslopen. ‘Wat als ik op een rots in elkaar zak?’

Op het menu staat het South West Coast Path, 1.010 kilometer langs de Zuid-Engelse kust, het langste ononderbroken wandelpad van Engeland. En er is geen weg terug, begrijpen we. Raynor en Moth, met overtuigende kwetsbaarheid gespeeld door Gillian Anderson en Jason Isaacs, wandelen omdat het móét.

The Salt Path is de verfilming van de gelijknamige literaire hit uit 2018 van Raynor Winn (hier uitgebracht als *Het zoutpad*), die beschreef hoe een mislukte investering van haar echtgenoot ertoe leidde dat het stel hun volledige vermogen verloor, inclusief boerderij.

Nadat bij Moth tot overmaat van ramp de zeldzame hersenziekte corticobasale degeneratie (CBD) wordt gediagnosticeerd, waardoor zijn fysieke gestel en later ook zijn geheugen worden aangetast, gaat het echtpaar met hun laatste bezit op pad: een tentje en een handvol contact geld.

Winns nauwkeurige observaties van de natuur en ontmoetingen onderweg maakten haar in één klap tot internationaal geroemd wandelbiograaf: in opvolgers *De wilde stilte* (2020) en *Landlijnen* (2022) komen nieuwe wandelingen met haar echtgenoot aan bod.

Het beeld van twee strompelende vijftigers in de wonderschone Engelse natuur spreekt op papier mogelijk wat meer tot de verbeelding dan wanneer er daadwerkelijk beelden bij worden gezocht. Je ziet onderweg een aantal dode bomen langs het pad en denkt: ah, een metafoor. Dit speelfilmdebuut van de gelauwerde theaterregisseur Marianne Elliott is daarmee in visuele zin niet altijd even verfijnd.

Sterker zijn de korte flashbacks en summiere dialoog waarin een glimp van de oorzaak van de ramspoed wordt getoond. En zeker ook de milde spot waarmee andere wandelaars worden geportretteerd. Zie de gehaaste groep die achterloopt op schema: de langeafstandswandeling als bron van stress in plaats van contemplatie. Er zijn wandelaars en wándelaars, leert *The Salt Path*.

Maar de film wordt vooral gedragen door Anderson en Isaacs: reeds mooi afgeschminkt als dit verhaal begint, fraai verweerd wanneer de aftiteling over het doek rolt. Ook de subtiele toets van kostuumontwerper Matthew Price valt op, met zijn oog voor kleding uit de tijd waarin het leven dit stel nog toelachte. Alleen al dat mild kakkineuze sjaaltje om Moths nek zegt van alles over wie deze mensen ooit waren.